श्रेष्ठिनान्दुकस्य गृहे निक्षेपभूतां कृत्वा देशान्तरं प्रस्थितः। ततश्च सुचिरं कालं यथेच्छया देशान्तरं भ्रान्त्वा पुनस्तत्रैव स्वपुरं समागम्य श्रेष्ठिनान्दुकं प्राह। भो श्रेष्ठिन् दीयतां मे सा निक्षेपतुला। स आह। भो नास्ति सा। त्वदीया तुला मूषकैर्भक्षिता। तच्छ्रुत्वा लक्ष्मणो प्राह। भो नान्दुक नास्ति ते दोषो यदि सा मूषकैर्भक्षितेति। ईदृगेवायं संसारः। न किञ्चिदत्र शाश्वतमस्ति। परमहं नद्यां स्नानार्थं गमिष्यामि। तत् त्वमात्मीयं शिशुमेनं धनदेवनामानं मया सह स्नानोपकरणहस्तं प्रेषयेति। सोऽपि नान्दुको निजचौर्यभयाल्लक्ष्मणस्य शङ्कितः स्वं पुत्रमुवाच। वत्स पितृव्योऽयं ते लक्ष्मणः स्नानार्थं नद्यां यास्यति। तद्गम्यतामनेन सह स्नानोपकरणमादायेति। अहो साधिदमुच्यते।

न भक्त्या कस्यचित् कोऽपि प्रियं प्रकुरुते नरः।
मुक्त्वा भयं प्रलोभं वा कार्यकारणमेव च ॥४६२॥

तथा च। अत्यादरो भवेद्यत्र कार्यकारणवर्जितः।
तत्र शङ्का प्रकर्तव्या परिणामे सुखावहा ॥४६३॥

अथासौ नान्दुकपुत्रः स्नानोपकरणमादाय प्रहृष्टमना लक्ष्मणेन सह प्रस्थितः। तथानुष्ठिते स लक्ष्मणः स्नात्वा तं धनदेवं नान्दुकपुत्रं नदीतटगुहायां प्रक्षिप्य तद्द्वारं वृहच्छिलयावष्टभ्य च सत्वरं नान्दुकगृहमागतः। पृष्टश्च तेन वणिजा। भो लक्ष्मण कथ्यतां कुत्र मे शिशुर्यस्त्वया सह नदीं गतः। स आह। नदीतटाच्छ्येनेनापहृत इति। श्रेष्ठ्याह। मिथ्यावादिन् किं क्वचिच्छ्येनो बालकं हर्तुं शक्नोति। तत् समर्पय मे सुतं। अन्यथा राजकुले निवेदयिष्यामि। स आह। भो सत्यवादिन् श्येनो बालकं न नयति। तथा मूषका अपि भारलोहघटितां तुलां न भक्षयन्ति। तदर्पय मे तुलां यदि दारकेन तव प्रयोजनं। एवं तौ विवदमानौ द्वावपि राजद्वारमागतौ। अत्र च नान्दु